

Değerli yoldaşlar, sevgili Dostlar,

Hepinizi Türkiye işçi sınıfı ve Türkiye İşçi Partisi adına yürekten selamlıyorum.

Bugün burada sizlerle birlikte olmanın, dünyanın bize göre çok uzak bir noktasında, başka dillerden konuşurken aynı heyecanı, aynı umudu, aynı kararlılığı hissetmenin hem gururunu hem sorumluluğunu taşıyoruz.

Sözlerime başlarken bu çok önemli konferansın hazırlanması için büyük emek harcayan yoldaşlara teşekkür ediyorum.

I. Önce doğru tespit/tahlil gerekir

Kendi deneyimlerimizden yola çıkarak, uluslararası bir perspektifle kimi başlıkları sizlerle paylaşacağım.

Umarım önümüzdeki günlerde hep birlikte daha ayrıntılı tartışma imkanı buluruz.

Buna ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Yeni evreyi anlama, yeni döneme özgü yeni örgütlenme ve mücadele tarzlarını yaratma, yeni teorik ve politik üretimlerde bulunma göreviyle karşı karşıyayız.

Dünya tarihinin geçmiş devrimci pratiğine sırtımızı dayayarak, ama sadece bununla yetinmenin karşılığının olmadığını görerek; yeni döneme güçlü bir şekilde girmek ve yol almak gerekiyor. Aslında farkında olmamız gereken şey, zaten yeni bir dönemin içinde olduğumuz gerçeğidir. Bu yeni dönem kendi yolunda ilerliyor ve ilerledikçe kendisini yeniden yapılandırıyor. Eksik olan bu süreçte bilinçli ve cesur devrimci bir müdahalede bulunmaktır.

Bu oturumda demokratik mücadelede kurumsal eylemin rolünü ve sınırlarını tartışıyoruz.

Bu oturumun tartışma başlığını doğru bir zemine oturtmak için önce şunu sormak zorundayız:

Biz hangi tarihsel momentte konuşuyoruz?

Çünkü kurumların anlamı, içinde bulundukları tarihsel koşullardan bağımsız değildir.

II. Uluslararası Karşı-Devrim

Bugün dünyanın yaşadığı yalnızca kapitalizmin sıradan bir krizi olarak adlandırılmaz.

TİP 3.Kongresi geçtiğimiz yaz toplandı ve bu yaşadığımıza bir isim verdik: Bugün yaşanan uluslararası ölçekte örgütlenen bir karşı-devrim sürecidir.

Yeni bir karşı-devrimci dönemin içine girdik. Karşı-devrim sürecine yoğunlaşmak, siyasal örgütlenme ve hazırlığı bu yeni döneme göre yapmak zorundayız. Anlık iniş çıkışlara aldanmamalıyız. Uzun soluklu ve zorlu mücadeleler örgütlememiz gereken “dünya-tarihsel” bir dönemdeyiz.

Emperyalizm ve faşizm artık birbirinden ayrı süreçler değildir.

Bunlar, kapsamlı bir sermaye saldırısını bütünleyen parçalardır.

Bu yapı, sosyalizmin bir alternatif olarak görülmediği küresel düzende:

- Uluslararası sermayeyi korur, Güney Amerika'dan Asya Pasifik'e sermayenin önündeki tüm engelleri ortadan kaldırmak ister,
- Gelişmiş teknolojiyi kullanarak çok boyutlu savaşlar örgütler,
- Siyaseti otoriterleştirir, devleti baskı aygıtına indirger.

Bunun sonucunda hedefi, işçi sınıfı ve halkların tarih boyunca mücadeleyle edindiği tüm hak ve özgürlüklerini tasfiye ederek yeni bir dönemi başlatmaktır.

Farklı ülkelerde gördüğümüz siyasal figürler bu bütünlüklü sürecin, bu karşı devrimci uluslararası örgütlenmenin temsilcileridir. Karşı-devrim, uluslararası bir kara ittifak öncülüğünde bir kara düzen yaratmaktadır.

Faşizm iktidarı alamamış işçi sınıfına kesilmiş bir cezadır.

III. Savaş ve Yoksulluk Bir Arada

Bugün savaşlar artıyor.

Ama bu savaşların nedeni iddia edildiği gibi güvenlik değildir.

Bu savaşların nedeni, derinleşen eşitsizlikleri ve büyüyen yoksulluğu gizleyerek sürdürmektir.

Türkiye'den örnek vereyim;

Milyonlarca insan artık daha uzun saatler, daha fazla gün ve daha fazla yıl boyunca çalışıyor, ama reel olarak daha az kazanıyor ve kesinlikle daha kötü koşullarda yaşıyor.

Ülkemizde 100 yıl sonra ilk defa bir sonraki kuşak bir öncekinden kesin olarak daha yoksul ve geleceği daha karanlık.

Bir avuç sermayedar zenginleşirken, işçi sınıfı daha ağır koşullara itilmiştir, neredeyse tamamı borçlandırılmıştır. Bugünkü yaşamları nefes alıp vermeye indirgenmiş, gelecekleri ipotek altına alınmıştır.

Örneğin son 25 yılda tespit edilebilen rakamlarla en az 35 bin işçi, adına iş kazası denilen cinayetlerde hayatını kaybetmiştir. Bu cinayetlerin %98'i sendikasız iş yerlerinde gerçekleşmiştir. Bu bir sınıf kırımıdır, sınıf savaşımı bir soyutlama olmaktan çıkmış somut bir gerçeklik haline gelmiştir.

Bu tablo, düzenin gerçek yüzünü göstermektedir.

IV. Parlamentonun Sınırları

İşte bu koşullarda parlamentonun rolünü doğru tanımlamak gerekir.

Açık konuşalım.

Devletin yeniden şekillendirildiği bu dönemde:

Parlamento bir çözüm merkezi değildir.

Parlamento tek başına bir mücadele aracı bile değildir.

Parlamento artık belki de esas olarak bir mücadele alanıdır.

Daha sonra tartışmak üzere bizim deneyimlerimizden somut iki sonucu paylaşabilirim.

- Parlamenta sıkışan bir siyaset kaybetmeye mahkûmdur.

- Türkiye'de iktidar parlamentoyu tümüyle önemsizleştirmektedir. Fiilen tüm kararlar devlet başkanlığı sarayında alınmakta ve Meclis sadece bu kararların altına imza atmaktadır. 8 yıldır ulusal mecliste vekilin ve muhalefetin önerdiği tek bir kanun teklifinin resmi olarak görüşülmediği, iktidarın tek bir önerisinin bile reddedilmediği gerçeğini sizinle paylaşmak isterim.

V. Kürsü ile Sokak Arasındaki Bağ

Bu tabloda Parlamentodaki mücadele ancak dışarıda örgütlü bir halk ve sınıf gücü olması koşuluyla anlamlıdır.

Hatırlamalıyız ki, işçi sınıfı haklarını Meclislerden çıkan yasalarla kazanmış görünse bile, aslında bu hakların tümünün çekirdeği Sokaklar, Grevler, Direnişlerdir. Buralarda öne sürülen talepler, siyasal bir programla halka mal edilmiş ve kazanımlar böyle gelmiştir.

Bu nedenle parlamentoyu, bu mücadelenin sadece bir alanı olarak görüyoruz.

VI. Halk: Siyasetin Öznesi

Bugün halk siyasetin dışına itilmekte, yurttaş olarak bile değil yalnızca “seçmen” olarak, sadece taraftar olarak tanımlanmaktadır.

Biz bu anlayışı reddediyoruz.

Halk siyasetin nesnesi değil, öznesi olmalıdır.

Bu nedenle:

- Sendikalar,
- Halk meclisleri,
- Yerel örgütlenmeler

siyasal mücadelenin temelidir.

Partilerimizin emekçilerin, kesin söz ve karar sahibi olduğu yapılar olarak işlemesine mutlak özen göstermeliyiz. Partilerimiz gerçekten işçi sınıfının partileri olmayı başarabilmelidir.

Biz parlamento ve seçim yoluyla kazandığımız olanakları hem partimizi güçlendirmek, hem de halkın öz örgütlenmelerini yaratmak ve geliştirmek için değerlendirmeye çalışıyoruz.

Size ülkemizden önemli bir veriyi aktarmak istiyorum. Programında Marksist Leninist bir parti olduğunu açıkça ifade eden partimiz -üstelik ülkenin yalnızca yarısında seçime girip- 1 milyona yakın oy alabilmişken, ilerici sendikal konfederasyonun üye sayısı sadece 240 bindi. Seçim sonrası aldığımız ilk kararda bu ilerici sendikanın üye sayısı 1 milyon olmadan bu iktidarı yenmenin mümkün olmadığını vurgulayıp örgütlerimizi bu hedef doğrultusunda seferber ettik.

VII. Kurumsal Siyaset ve Devrimci Hat

Kurumsal siyaset her zaman bir risk taşır. Bu risk:

- Bürokratikleşme, parlamentarizm
- Düzene entegrasyon,
- Mücadelenin pazarlıklılığa dönüşerek zayıflamasıdır.

Bu nedenle devrimci siyaset ister parlamentoda ister dışarıda:

- Şeffaf olmalı,
- Hesap verebilir olmalı,
- Bu siyasetin temsilcileri halkın içinde mücadele etmeye ve örgütlenmeye devam etmelidir.

Siyaset sadece bireysel inisiyatif ve güvene değil, kolektif ilkelere dayanmalıdır.

VIII. Türkiye Deneyimi: Teorinin Somutlanması

Türkiye’de elde ettiğimiz sonuç bu yaklaşımın bir ürünüdür.

Partimiz:

Sermaye desteği olmadan, herhangi bir devlet yardımı almadan, büyük bir medya ablukası altında, sadece halkın gücüne dayanarak, parlamentoda temsil elde etmiştir.

Parlamentoda yer aldığımız tüm süre boyunca mücadelemizi iki temel eksen üzerine inşa ettik. İlki: Halkın sesini, gündemini, taleplerini, öfkesini Meclis’e taşımak. Bir diğeri ise: Meclis’in halk düşmanı tüm faaliyetlerini ifşa etmek, bunlara engel olmak için mücadele etmek ve halkı halk düşmanı tüm faaliyetlerden haberdar etmek. Bunu, “halkı Meclise, Meclisi halka taşımak” sözüyle formüle ettik.

Ancak aynı süreçte şunu da gördük:

Seçilmiş bir milletvekilimiz Anayasa hükümlerine rağmen hukuksuzca cezaevinde tutulmaktadır. Cezaevindeki yoldaşımızı sizlere tanıtmak isterim. Can Atalay yoldaşımız, bir kent suçu ve ekolojik yıkıma karşı alevlenen Gezi direnişi sırasında Mimarlar Odası avukatı olarak mücadelenin öncülerindendi. Bu nedenle hukuksuzca tutuklandı. Tutukluluğu sırasında, 2023’te Türkiye’de yine kent suçları sonucunda on binlerce insanın hayatını kaybettiği bir deprem yaşandı. Deprem sonrasında partimiz bölgede güçlü bir dayanışma faaliyeti örgütledi. Ve yine o bölgeden, Avukat Can Atalay yoldaşımız tutukluyken milletvekili seçildi. Partimizin yaptığı çalışmalar sonucunda hiç gidemediği bir şehirden ulusal meclise temsilci seçilmesine rağmen, Anayasa hükmüne ve 3 ayrı Anayasa Mahkemesi kararına rağmen hala cezaevinde tutuluyor.

Bu durum bize şunu göstermiştir:

Hukuksuzluk da bu yeni dönemin karakteristik özelliklerinden birisidir.

Türkiye’de bugün cezaevinde eski Cumhurbaşkanı adayı, önümüzdeki seçimin ana muhalefet partisnin Cumhurbaşkanı adayı İstanbul Belediye Başkanı ve seçilmiş milletvekili Can Atalay dahil olmak üzere sayısız seçilmiş temsilci vardır.

Tutuklu vekilimizin de tutukluluk bahanesi olan Gezi Direnişi ise bu mücadelenin en önemli deneyimlerinden biridir.

Direnış bize şunu öğretmiştir:

Farklılıklar değil, ortak mücadele birleştirir.

Önemli olan barikatın hangi tarafında durduğunuzdur.

Aynı tarafta durup birlikte mücadele ettikçe hem ortaklıklarınızı fark ediyorsunuz daha önemlisi yeni ortaklıklar geliştireyorsunuz.

IX. Türkiye’nin Tarihsel Konumu

Türkiye, Ortadoğu, Kafkasya ve Avrupa arasında bir tarihsel kesişim noktasıdır.

Çevremizde süren savaşlar bu coğrafyanın taşıdığı sorumluluğu artırmaktadır.

Bugün aynı zamanda Avrupa ile ilişkiler de eşitsizdir.

Yaklaşık 10 milyon yurttaşımız Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde çalışmak zorunda kalmıştır.

Sözde demokrasi beşiği Avrupa için Türkiye:

- Ucuz emek kaynağı,
- Göçmen deposu
- NATO'nun kara gücü

olarak konumlandırılmaktadır. Türkiye'ye biçilen bu rol sebebiyle, ülkedeki bütün anti-demokratik uygulamalara göz yumulmaktadır.

X. Yeni Enternasyonalizm

Bugün teker teker ülkelerimizde verdiğimiz mücadele kaçınılmaz olarak Enternasyonal boyutlar taşımaktadır.

Dayanışma önemlidir, ancak yeterli değildir.

- Ortak eylemler,
- Uluslararası koordinasyonlar,
- Yeni mücadele biçimleri

artık zorunluluktur.

XI. Sonuç: Tarihsel Görev

Bugün mesele yalnızca dünyayı anlamak değildir.

Bugün mesele, bu düzeni değiştirmektir. Karşı-devrime karşı uluslararası devrimci bir direniş yaratılmalıdır.

Bu da ancak:

- Örgütlenerek,
- Birleşerek,

Cesurca ve yoldaşça tartışarak

- Mücadeleyi büyüterek mümkündür.

Halkların egemenliği küstahça yok sayılarak Venezüella, İran, Filistin, Küba, Grönland dahil dünyanın dört bir yanındaki coğrafyalara dönük istila ve saldırganlık girişimlerinde somutlanan bu kara düzen yıkılmalıdır.

Tüm bölgenin savaş alanına döndüğü bir zaman diliminde NATO zirvesinin Türkiye'de yapılıyor olması bir tesadüf değildir.

Biz, yeni savaş ve işgal planlarının ülkemizde yapılmasına, dünyanın bir avuç para babasının çıkarları doğrultusunda, bombalarla, silahlarla şekillendirilmesine seyirci kalmayacağız.

Ülkelerimizde halklarımız açlık, yoksulluk, sefalet koşullarında yaşarken, bütçeden daha büyük payların bu savaşlara ayrılmasına izin vermeyeceğiz.

Bu sebeple, Temmuz 2026'da Türkiye'de düzenlenecek NATO zirvesini protesto etmek üzere 4 Nisan, yani NATO'nun kuruluş yıldönümünden itibaren bir mücadele süreci başlatıyoruz. Bu mücadeleyi aynı zamanda dünyanın dört bir yanındaki dostlarımız, mücadele arkadaşlarımızla yeni bir dönemin başlangıç adımı olarak görüyoruz. Hepinizi emperyalizme, NATO'ya, Trump, Netanyahu ve dostlarının ittifakının haydutluğuna karşı barış zirvesini birlikte örgütlemeye davet ediyoruz.

Bu konferans Porto Alegre'ye nasıl yakışıyorsa, NATO'ya karşı barış için yapılacak bir uluslararası buluşma da İstanbul'a o kadar yakışacaktır!

Devrimciler, hangi ülkeye ait olurlarsa olsunlar, hep aynı dili konuşurlar. O dil de eşitliğin ve özgürlüğün, barışın ve kardeşliğin, devrimin ve sosyalizmin dilidir.

Bu dilin bizi tanıştırmasını, ortaklaştırmasını, kardeşleştirmesini diliyorum.

Toplantı boyunca her bir katılımcının değerli katkılarını merakla takip edeceğimi, dikkatle dinleyeceğimi ve üzerine hem burada hem de ülkemizde yoğun tartışmalar yapacağımızı ifade etmek istiyorum.

Tüm katılımcılara partimiz ve heyetimiz adına tekrar teşekkür ediyor, tüm dünya için geliştirici sonuçları olacak, verimli bir konferans geçirmemizi diliyorum.

Türkiye'de devam eden eylemlerde iki slogan öne çıkıyor, sanırım bunlar uluslararası mücadele için de geçerli:

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz.

Birleşe birleşe kazanacağız.

Hepinizi sevgiyle selamlıyor, mücadelemizde başarılar diliyorum.

Kahrolsun Faşizm

Kahrolsun Emperyalizm!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!